

Sygn. akt II CSK 513/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] i Staroście P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarb Państwa, reprezentowany przez Wojewodę [...] i Starostę P., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 listopada 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne sprowadzało się do pytania, „czy posiadaczowi, który poczynił nakłady na rzecz, przysługuje wybór między roszczeniem odszkodowawczym z art. 160 k.p.a. a roszczeniem z art. 226 k.c. i art. 227 k.c., czy też art. 226 k.c. i 227 k.c. stanowią regulację szczególną (*leges speciales*), wyłączające inne podstawy odpowiedzialności”.

Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Uzasadnienie zagadnienia prawnego przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że zostało ono sformułowane na hipotetycznym stanie faktycznym, nie zaś na ustalonym w sprawie. Przedmiotem sprawy nie jest bowiem roszczenie, które miałyby się wywodzić ze stosunku prawnego między właścicielem i posiadaczem nieruchomości i podlegać ocenie w płaszczyźnie zbiegających się podstaw prawnych. Przytoczone więc w skardze kasacyjnej poglądy doktryny i orzecznictwo odnoszą się do niewystępującej w sprawie kwestii konkurencji przepisów o odpowiedzialności strony pozwanej na podstawie art. 160 k.p.a. oraz przepisów art. 226 i 227 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego, że między dokonaną przez Sąd drugiej wykładnią prawa materialnego lub procesowego a powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa zachodzi sprzeczność widoczna *prima facie*. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący nie przedstawił jednak wywodu prawnego przekonującego o zaistnieniu takiej rażącej sprzeczności.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).